

Sygn. akt IX GC 621/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 maja 2017r.

Sąd Okręgowy w Lublinie IX Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SO Sławomir Boratyński

Protokolant :starszy sekretarz sądowy Anna Babiarcz

po rozpoznaniu w dniu 5 maja 2017r. w Lublinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. M.

przeciwko Przedsiębiorstwo (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. M. kwotę **191.388,00 zł** (sto dziewięćdziesiąt jeden tysięcy trzysta osiemdziesiąt osiem złotych) wraz z odsetkami od następujących kwot:

1. od kwoty 94.341,00 zł (dziewięćdziesiąt cztery tysiące trzysta czterdzieści jeden złotych) z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 8 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;
2. od kwoty 97.047,00 zł (dziewięćdziesiąt siedem tysięcy czterdzieści siedem złotych) z odsetkami ustawowymi za okres od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie począwszy od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie

III. zasądza od pozwanego Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. na rzecz powoda Przedsiębiorstwo (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. M. kwotę **16787zł** (szesnaście tysięcy siedemset osiemdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt IX Gc 621 / 16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 maja 2016 r. (k. 3 i nast.) strona powodowa Przedsiębiorstwo (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. M. wniosła o zasądzenie od pozwanego Przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T. kwoty 191 388 zł. z tytułu niezapłaconych faktur wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 94 341 zł. za okres od dnia 8 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 97 047 zł. za okres od dnia 23 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu (vide pkt I ppkt 1 i pkt II ppkt. 1 pozwu oraz pkt III ppkt 1 k. 3 v i 4) . Przedmiotowy pozew zawierał wniosek o rozpoznanie sprawy w postępowaniu nakazowym ewentualnie upominawczym .

Jako uzasadnienie pozwu wskazano ,że strony powód i pozwany współpracowali ze sobą na kanwie prowadzonych działalności gospodarczych . Powód niniejszym pozwem domagał się zapłaty za dwie faktury .Powód wynajmował sprzęty tj. podbijkarkę rozjazdów (...) 08 – 275 do prac na linii kolejowej nr 001 oraz wykonywał usługi związane z podbijaniem toru na rzecz strony pozwanej . Za wykonane usługi zostały wystawione dwie faktury VAT nr (...) z dnia 8 grudnia 2014 r. na kwotę 94 341 zł. oraz nr (...) z dnia 23 grudnia 2014 r. na kwotę 97 047 zł. Łączna zaległość z obu faktur wynosi 191 388 zł. Powód wielokrotnie wyzwał pozwanego do zapłaty za wykonane usługi jednak było to bezskuteczne .Pozwany do chwili obecnej nie zaspokoił roszczenia powoda wynikającego z powyższych faktur .

Zarządzeniem z dnia 17 maja 2016 r. odmówiono skierowania sprawy do postępowania nakazowego i sprawę skierowani do postępowania upominawczego (k. 2) .

Nakazem zapłaty z dnia 27 września 2016 r. Sąd Okręgowy w Lublinie zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 stycznia 2014 r. do dnia zapłaty i kosztami postępowania w wysokości 7810 zł. (k. 64 – sygn. akt IX GNc 318/ 16) .

Odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu i odpisami załączników został pozwanemu doręczony w dniu 17 października 2016 r. (k. 68) . W dniu 28 października 2016 r. strona pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty zaskarżając nakaz w całości (k. 69 i nast.) .W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz obciążenie strony powodowej kosztami procesu .

Jako uzasadnienie sprzeciwu wskazano ,że strona pozwana podważa istnienie należności powódki i jej wymagalność w całości .

Strona powodowa w toku postępowania podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie , w tym w piśmie procesowym z dnia 17 stycznia 2017 r. (k. 95 i nast.) , a następnie na terminie rozprawy w dniu 24 lutego 2017 r. (k. 126 i nast.) oraz w dniu 5 maja 2017 r. (k. 121 i nast.) . W piśmie procesowym z dnia 17 stycznia 2017 r. strona powodowa dokonała nadto modyfikacji roszczenia wskazując ,że dochodzi odsetek od całej należności głównej od dnia 8 stycznia 2014 r.

Sąd Okręgowy Sąd Gospodarczy rozpoznając przedmiotową sprawę ustalił i zważył co następuje :

Strony niniejszego postępowania są podmiotami gospodarczymi . Powód prowadzi działalność gospodarczą jako spółka prawa handlowego – spółka kapitałowa - wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony powodowej k. 14 i nast.) .Strona pozwana działa również jako spółka prawa handlowego – spółka kapitałowa - wpisana do KRS pod numerem (...) (odpis z KRS strony pozwanej k. 9 i nast. , k. 34 i nast. oraz k. 70 i nast. 81 i nast.) . Strony pozostawały w stosunkach handlowych (okoliczność bezsporna między stronami) . Pozwany w ramach tej współpracy zlecił stronie powodowej wynajęcie podbijkarki 09-32 (...) + (...) 303 do prac na linii kolejowej nr 106 , szlak P. – J. Osobowe w okresie od dnia 1 grudnia 2014 r. do dnia 3 grudnia 2014 r. za cenę jednostkową 3 500 zł. / godz. plus VAT oraz transport maszyny według taryfy przewoźnika + 300 zł./godz. transportu . Zapłata według zlecenia miała nastąpić w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT na podstawie załączonych do faktury obustronnie potwierdzonych raportów czasy pracy maszyny (zlecenie nr (...) z dnia 28 listopada 2014 r. k. 18) . Kolejne zlecenie zostało dokonane przez pozwanego w dniu 8 grudnia 2014 r. i nosiło numer (...) dt-3 (k. 19) .Dotyczyło ono wynajmu podbijkarki rozjazdów (...) 08 – 275 do prac na linii kolejowej nr 001 w rejonie stacji K. Z. .Według zlecenia cena jednostkowa 1800 zł./godz. + VAT – rozliczenie miało być zgodne z ofertą nr (...). Transport miał mieć miejsce w dniu 9 grudnia 2014 r. zaś praca w nocy 9/10 grudnia 2014 r. Zapłata w tym przypadku także według zlecenia miała nastąpić w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT na podstawie załączonych do faktury obustronnie potwierdzonych raportów czasy pracy maszyny.

Z tytułu wynajmu maszyn i jej konwoju strona powodowa wystawiła dwie faktury VAT pierwsza nr (...) w dniu 8 grudnia 2014 r. na kwotę 94 341 zł. z terminem płatności określonym na dzień 7 stycznia 2015 r. (k. 21) oraz nr (...) w dniu 23 grudnia 2014 r. na kwotę 97 047 zł. z terminem płatności określonym na dzień 22 stycznia 2015 r. (k.

20) . Pismem z dnia 27 kwietnia 2015 r. wezwał pozwanego do zapłaty kwot dochodzonych pozwem (vide pisma k. 22 wraz z jego dowodem doręczenia pozwanemu k. 23 i nast.). Rozliczenie zleceń przez powoda znajduje się na k. 107 i 108 . Karty zapisu potwierdzające pracę maszyn zawierające podpis osób reprezentujących pozwanego , w tym kierowników robót inżynierów budowy strony pozwanej -znajdują się na k. 109 i nast.

Pozwany nie kwestionował otrzymania faktur , jak też prawidłowości zapisów oznaczonych w fakturach co do ceny i terminu płatności . Nie kwestionował także zapisów zawartych w innych dowodach załączonych przez stronę powodową do akt niniejszego postępowania , jak też ich mocy dowodowej . Nie podważał również walorów dowodowych tych dokumentów i Sąd też nie znalazł żadnych podstaw do podważenia ich mocy dowodowej z urzędu .

W tym miejscu należy także wskazać ,że zarządzeniem z dnia 16 grudnia 2016 r. wezwano stronę pozwaną do oznaczenia tezy dowodowej w zakresie dowód z przesłuchania stron pod rygorem pominięcia tego dowodu W sprzeciwie od nakazu zapłaty dowód ten został zgłoszony na okoliczność „wykazania braku należności powódki” , a zatem wskazano czemu dowód ten miał służyć nie zostały natomiast oznaczone fakty mające dla rozstrzygnięcia istotne znaczenie , które przy pomocy tego środka dowodowego miały zostać wykazane w zamyśle strony pozwanej (vide art. 227 kpc) .Powyższe wezwanie doręczono pozwanemu w dniu 13 stycznia 2017 r. (k. 99) , lecz zarządzenie w tym zakresie nie zostało przez stronę pozwaną wykonane . Sąd Okręgowy pominał ten wniosek dowodowy wobec braku oznaczenia tezy dowodowej postanowieniem z dnia 5 maja 2017 r. (k. 122) . Stosownie bowiem do przepisu art. 227 kpc przedmiotem dowodu są fakty mające dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie. Stosownie natomiast do przepisu art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Przepis ten określając reguły rozkładu ciężaru dowodu, stanowi niejako procesowy "odpowiednik" przepisu art. 6 kc . Wyraża on zasadę kontradiktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego i to strony, a nie sąd, pozostają dysponentem toczącego się postępowania i one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik . Oznacza to, że to strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego dla wykazania podnoszonych przez siebie twierdzeń, uzasadniających żądanie. Zgodnie bowiem z przepisem art. 236 kpc w postanowieniu o przeprowadzeniu dowodu sąd zobligowany jest natomiast oznaczyć fakty podlegające stwierdzeniu, środek dowodowy i - stosownie do okoliczności - sędziego lub sąd, który ma dowód przeprowadzić, a ponadto, jeżeli to jest możliwe, termin i miejsce przeprowadzenia dowodu. Do obligatoryjnych elementów treści postanowienia dowodowego zalicza się zatem oznaczenie faktów podlegających stwierdzeniu oraz oznaczenie środka dowodowego. Postanowienie dowodowe musi zawierać dokładnie określoną tezę dowodową, ze wskazaniem faktów, które mają być danym dowodem wykazane . Rozstrzygając wniosek dowodowy strony sąd zatem ocenia, czy fakt, na jaki dowód ma zostać przeprowadzony jest istotny (art. 227 kpc), sporny, a ponadto czy wymaga udowodnienia i czy nie został już dostatecznie wyjaśniony (art. 217 kpc) .Z powyższego wynika zatem ,że to strona zgłaszając dany wniosek dowodowy winna precyzyjnie oznaczyć fakty , które przy pomocy danego dowodu mają być wykazane (oznaczyć precyzyjnie tezę dowodową) . Z treści sprzeciwu nie można było natomiast jednoznacznie wywnioskować , na jakie okoliczności mają być dopuszczone dowody zgłoszone przez stronę pozwaną .

W tym miejscu należy także wskazać ,że strona pozwana w ocenie Sądu Okręgowego w żaden sposób nie sprecyzowała swoich zarzutów oraz nie wskazała czy zasadności swoich zarzutów upatruje w braku wykonania zlecenie , jego nienależytem wykonaniu , czy też w wysokości wynagrodzenia i dochodzonego w związku z tym roszczenia . Strona pozwana nie kwestionowała ,że otrzymała sporne faktury .Z treści zleceń wynika wprawdzie ,że obejmować miały one najem maszyn , jednak strona pozwana nie kwestionowała również tego ,że maszyny zostały jej udostępnione wraz z ich obsługą .

Postanowieniem z dnia 24 lutego 2017 r. Sąd Okręgowy zobowiązał nadto pozwanego do złożenia deklaracji vat 7 za miesiąc grudzień 2014 r. wraz z dowodem jej złożenia i wpływu do właściwego urzędu skarbowego (k. 117) pod rygorem oceny braku wykonania zobowiązania przy wydawaniu orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie (vide art. 233 § 2 kpc) .Odpis wezwania doręczono pozwanemu w dniu 17 marca 2017 r. (k. 120) , jednak zobowiązanie w tym zakresie również nie zostało wykonane przez pozwanego .

Jak wskazano powyżej z tytułu wystawienia faktur , czy danych które się znalazły w fakturach strona pozwana nie zgłosiła żadnych konkretnych zarzutów . Jedyne zarzuty jakie znalazł się w sprzeciwie od nakazu zapłaty to bardzo ogólnikowy zarzut odnoszący się do istnienia należności strony powodowej oraz jej wymagalności przy czym strona pozwana w żadnym zakresie nie doprecyzowała tego zarzutu i nie wskazała w czym upatruje nieistnienia wiarygodności strony powodowej , czy też braku jej wymagalności Strona pozwana nie kwestionowała natomiast ani faktu spełnienia przez stronę powodową swojego zobowiązania wynikającego z przedmiotowych umów , w tym ich zakresu , czy ceny , jak też samych faktur , zasadności ich wystawienia , ani też zapisów , które się w tych fakturach znalazły .

Do zawarcia przedmiotowych umów pomiędzy stronami w ocenie Sądu Okręgowego doszło poprzez fakty dokonanie tj. przez złożenie zamówień przez stronę pozwaną oraz przyjęcie tych zamówień do realizacji przez stronę powodową . Umowy które zawarły strony w powyższy sposób zawierały elementy tak umowy najmu (w zakresie najmu maszyny wraz z obsługą) , jak też elementy umowy usługi (w zakresie konwojowania sprzętu , który był wynajmowany stronie pozwanej) . Zgodnie z przepisem art.659 § 1 kc przez umowę najmu wynajmujący zobowiązuje się oddać najemcy rzecz do używania przez czas oznaczony lub nieoznaczony, a najemca zobowiązuje się płacić wynajmującemu umówiony czynsz. Stosownie zaś do zapisu z § 2 czynsz może być oznaczony w pieniądzach lub w świadczeniach innego rodzaju. Zgodnie zaś z przepisem art. 662 § 1 kc wynajmujący powinien wydać najemcy rzecz w stanie przydatnym do umówionego użytku i utrzymywać ją w takim stanie przez czas trwania najmu. Zgodnie zaś z przepisem art. 669 § 1 kc najemca obowiązany jest uiszczać czynsz w terminie umówionym , a jeżeli termin płatności czynszu nie jest w umowie określony, czynsz powinien być płacony z góry, a mianowicie: gdy najem ma trwać nie dłużej niż miesiąc - za cały czas najmu, a gdy najem ma trwać dłużej niż miesiąc albo gdy umowa była zawarta na czas nieoznaczony - miesięcznie, do dziesiątego dnia miesiąca (§ 2) . Warto tu również wskazać ,że przepis zawarty w art. 675 § 3 kc wprowadza domniemanie , że rzecz była wydana najemcy w stanie dobrym i przydatnym do umówionego użytku. Stosownie zaś do przepisu art. 750 kc do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie (art. 734 § 1 kc) . Zgodnie z przepisem art. 735 § 1 kc jeżeli ani z umowy, ani z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonanie zlecenia należy się wynagrodzenie. Jeżeli nie ma obowiązującej taryfy, a nie umówiono się o wysokość wynagrodzenia, należy się wynagrodzenie odpowiadające wykonanej pracy (§ 2) . Zgodnie z zapisem art. 744 kc w razie odpłatnego zlecenia wynagrodzenie należy się przyjmującemu dopiero po wykonaniu zlecenia, chyba że co innego wynika z umowy lub z przepisów szczególnych.

Z materiału dowodowego znajdującego się w aktach niniejszego postępowania wynika ,że strona powodowa w całości wykonała ciążące na niej obowiązki wynikające z przedmiotowych umów . Strona pozwana w powyższym zakresie nie przedstawiła natomiast żadnych dowodów podważających to ustalenie Sądu Okręgowego , jak też nie wykazała w żaden sposób ,że sama również wykonała ciążące na niej obowiązki wynikające z umów zawartych ze stroną powodową .

O wykonaniu przedmiotowych umów przez stronę powodową nie może wprawdzie co do zasady świadczyć samo zaksięgowanie i rozliczenie spornych faktur przez stronę pozwaną czego natomiast strona pozwana w niniejszym postępowaniu nie wykazała mimo zobowiązania Sądu , jednakże wykonaniu tych czynności strona ta również nie zaprzeczyła . I chociaż zaksięgowanie faktury i rozliczenie podatku nie stanowi oświadczenia woli czy wiedzy strony o wykonaniu umowy przez drugą stronę , gdyż jest to czynność wyłącznie techniczna dla celów podatkowych i nie odnosi skutków w sferze cywilnoprawnej to w ocenie Sądu Okręgowego czynności te pośrednio świadczą o wykonaniu umów przez stronę powodową . W wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 24.10.2002 r., sygn. akt: I ACa 219/02 jest mowa o tym ,że faktura jest dokumentem księgowym, rozliczeniowym, jednym z tzw. dowodów źródłowych, stwierdzających dokonanie danej operacji gospodarczej. Wystawienie faktury, następnie przyjęcie przez kontrahenta, zaksięgowanie bez żadnych korekt i zastrzeżeń daje podstawę do domniemania, że dokonywane w ewidencji księgowej zapisy są odzwierciedleniem rzeczywistego stanu, zgodnie z rzeczywistym przebiegiem zafakturowanej operacji gospodarczej. W wyroku tym jest wyłącznie mowa o domniemaniu, co oczywiście oznacza, że jest ono dopuszczalne tylko w przypadku, gdy dłużnik nie kwestionował roszczenia . Choć taka sytuacja nie ma miejsca w niniejszym

postępowaniu to samo wystawienie faktur i ich zaksięgowanie mogło by być zatem dowodem na okoliczność zasadności roszczeń strony powodowej, ale w powiązaniu jeszcze z innymi dowodowymi świadczącymi o rzeczywistym zakresie wykonania każdej z umów. Tak więc chociaż okoliczność ta sama przez się nie mogła świadczyć o zasadności roszczenia strony powodowej oraz o faktycznym wykonaniu umowy w takim zakresie przez uprawnionego do dochodzonego zapłaty należności, to jednak okoliczność ta w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w niniejszym postępowaniu nie może zdaniem Sądu Okręgowego pozostawać bez wpływu na ocenę zasadności roszczeń strony powodowej, zwłaszcza gdy na podstawie innych dowodów dopuszczonych również w tym postępowaniu, nie istniała żadna wątpliwość co do zakresu wykonania przedmiotowych umowy przez ich strony. W tej sytuacji fakt zaksięgowania spornych faktur oraz dowody zgromadzone w niniejszym postępowaniu, w tym w postaci samych faktur mogą w ocenie Sądu Okręgowego przesądzić o stwierdzeniu należytego wykonania przedmiotowych umów przez stronę powodową. Strona powodowa nie ograniczyła się bowiem tylko i wyłącznie do przedstawienia samych faktur, ale dokonała również zgłoszenia innych wniosków dowodowych mających na celu wykazanie zasadności swojego roszczenia, w tym w szczególności dowodów świadczących o zamówieniu usług przez stronę pozwaną i o ich realizacji. W ocenie Sądu Okręgowego dokonanie powyższej czynności przez pozwanego winno być zatem oceniane w kontekście całego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszym postępowaniu. Jak wynika z okoliczności niniejszej sprawy faktury dołączone do pozwu zostały wystawiane przez stronę powodową na podstawie określonych zdarzeń prawnych związanych z zamówieniem oznaczonych usług i w tym przypadku nie mają one abstrakcyjnego charakteru. Zostały one wystawione jako potwierdzenie dokonania na rzecz pozwanej spółki wykonania tych usług, a zatem dokonanie powyższych czynności przez pozwanego tj. ich zaksięgowanie i rozliczenie należnego podatku przez stronę pozwaną, winno być ocenione przez Sąd Okręgowy, jako sąd orzekający w niniejszym postępowaniu w ramach swobodnej oceny dowodów, jak też to czy wskazane w fakturach podstawy żądania zapłaty odpowiadają rzeczywistości.

Nie ulega też wątpliwości, że strona pozwana jako osoba prawna jest spółką prawa handlowego. Zasady jej reprezentacji określają zatem przede wszystkim przepisy Kodeksu spółek handlowych. Zgodnie z zasadami reprezentacji określonymi w tym akcie prawnym spółkę reprezentuje zarząd, który także prowadzi jej sprawy (art. 201 § 1 ksh). Stosownie zaś do przepisu art. 204 § 1 ksh prawo członka zarządu do prowadzenia spraw spółki i jej reprezentowania dotyczy wszystkich czynności sądowych i pozasądowych spółki. Generalnie zatem reprezentacja spółki z ograniczoną odpowiedzialnością wiąże się z działaniami tego organu spółki lecz nie jest to jedyny sposób reprezentacji tej osoby prawnej, gdyż spośród innych reprezentantów możliwy jest również udział w czynnościach prokurenta czy też pełnomocników. Zgodnie z ustalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego (vide postanowienie z dnia 18 października 2002 r., V CKN 111/01, LEX nr 56065) osoba występująca w charakterze członka organu osoby prawnej (członka zarządu spółki z o.o.) nie jest jej przedstawicielem i odwrotnie - osoba działająca jako przedstawiciel nie jest członkiem organu osoby prawnej uprawnionym do reprezentacji tejże osoby prawnej. Chociaż strona powodowa nie wykazała, a nawet nie twierdziła, że w niniejszym przypadku pozwana kwitując wykonanie usług w tym zakresie działała przez swoje organy powołane z mocy prawa do jej reprezentacji (zarząd spółki), to działała ona przez swoich pracowników, a do działania tych osób będą mieć zastosowanie nie postanowienia Kodeksu spółek handlowych lecz przepisy Kodeksu cywilnego i to właśnie w świetle tych przepisów należy ocenić działania tych osób i skuteczność takich działań.

Stosownie do przepisu art. 95 § 1 kc z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych albo wynikających z właściwości czynności prawnej, można dokonać czynności prawnej przez przedstawiciela. Czynność prawna dokonana przez przedstawiciela w granicach umocowania pociąga za sobą skutki bezpośrednio dla reprezentowanego (art. 95 § 2 kc). Umocowanie do działania w cudzym imieniu może opierać się natomiast albo na ustawie (przedstawicielstwo ustawowe) albo na oświadczeniu reprezentowanego (pełnomocnictwo) – art. 96 kc. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się jednak zgodnie, że pełnomocnictwo może być udzielone w sposób wyraźny, jak też w sposób dorozumiany - per facta concludentia (por. Komentarz do Kodeksu cywilnego autorstwa K. Piaseckiego, Księga pierwsza. Część ogólna, Zakamycze 2003, teza 3, 6 do art. 96, teza 1 do art. 99, por. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r., II CKN 46/01, LEX 121714, wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 3 lipca 1992 r., I ACr 323/92, OSA 1993/7/47). Udzielone pełnomocnictwo może być natomiast pełnomocnictwem rodzajowym

albo pełnomocnictwem ogólnym . Brak jest jednak podstaw , aby przyjąć , że w przedmiotowym przypadku osoby , które działały w imieniu strony pozwanej i kwitowały wykonanie usług działały w ramach pełnomocnictwa ogólnego . Zgodnie z przepisem art. 98 kc pełnomocnictwo ogólne obejmuje bowiem umocowanie do czynności zwykłego zarządu i w takim przypadku winno ono być udzielone na piśmie pod rygorem nieważności stosownie do przepisu art. 99 § 2 kc . Zwykły zarząd odnosi się natomiast do czynności polegających na zwykłej , codziennej eksploatacji całego przedsiębiorstwa pozwanej spółki . Pełnomocnictwo rodzajowe dotyczy natomiast określonej kategorii czynności prawnych np. sprzedaży i nabywaniu rzeczy oraz zawierania innych umów z tym związanych (por. Komentarz autorstwa K. Piaseckiego , teza 1 i 2 do art. 98) . Należy nadto wskazać , że przyjmuje się za szczególny wypadek dorozumianego pełnomocnictwa umocowanie płynące z przydzielenia kompetencji wynikających ze struktury osoby prawnej dla osób zajmujących się określonymi sprawami w określonej jednostce strukturalnej tej osoby prawnej. Zatrudnienie zaś w strukturze osoby prawnej pracownika na określonym stanowisku (np. przedstawiciel handlowy , dyrektor handlowy , dyrektor zarządzający , kierownik budowy , itp.) wiąże się z udzielonym - w sposób wyraźny lub nawet tylko dorozumiany - umocowaniem do dokonywania określonych czynności prawnych w imieniu pracodawcy. Tego rodzaju pełnomocnictwo musi być odróżnione od upoważnienia do wykonywania czynności faktycznych, które nie jest równoznaczne z pełnomocnictwem do czynności prawnych. Cechą charakterystyczną działań podejmowanych przez pracowników, którym przez fakt zatrudnienia na określonym stanowisku w strukturze osoby prawnej przyznaje się upoważnienie do dokonywania w ramach ich kompetencji czynności prawnych z osobami trzecimi, jest powtarzalność tych działań (por. powołany powyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 maja 2003 r. w sprawie II CKN 46/01 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 1985 r. , III CRN 395/85, OSNC 1986 /11/184 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 października 2001 r. , I CKN 323/99 , OSNC 2002/7-8/94) .Z taką powtarzalnością działań pracowników strony pozwanej mamy do czynienia również w niniejszym przypadku .Strona pozwana nie wykazała nadto , aby pozwana spółka , jej zarząd w tym zakresie nie tolerowała działania tych osób , jako pełnomocników to jest by posiadając wiedzę o takim ich działaniu zgłosiła sprzeciw wobec takiego działania. Kto bowiem świadomie znosi działanie innej osoby jako pełnomocnika, ujawnia wolę jej umocowania i to zarówno wobec niej, jak i wobec osoby, z którą uprzednio dokonała ona czynności w cudzym imieniu (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 24 sierpnia 1995 r. , I ACr I ACr 410/95 , (...)) . Strona pozwana nie podważyła także w żaden sposób umocowania tych osób do działania w jej imieniu .

Jak wskazano powyżej co należy jeszcze raz podkreślić strona pozwana nie wykazała natomiast , aby uzgodnienia stron w zakresie tego stosunku podstawowego pozostawały w sprzeczności z treścią wystawionych przez stronę powodową faktur objętych niniejszym postępowaniem . Należy tu jeszcze raz wskazać , że chociaż faktura stanowi jedynie dokument księgowy , rozliczeniowy i nie stanowi ona umowy zawartej przez strony jako takiej , dokumentu określającego warunki takiej umowy wiążące jej strony i mającego w tym zakresie pierwszeństwo przed dokonany wcześniej między stronami umowy uzgodnieniami jej warunków jeżeli takowe w ogóle miały miejsce (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 lutego 1993 r. , I ACr 2/93 , OSA 1993/6/35 wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 29 stycznia 1993 r. , I ACr 12/93, OSA 1993/6/42) , to może ona stanowić i stanowi jeden z dowodów świadczących o zawarciu takiej umowy między stronami i jej warunkach . Faktura jako taka ma bowiem charakter dokumentu prywatnego podobnie zresztą jak pozostałe dokumenty dołączone do akt postępowania przez stronę powodową . Dokument prywatny nie korzysta wprawdzie z domniemań wprowadzonych przez ustawodawcę dla dokumentów urzędowych (vide przepis art. 244 kc) , ale stanowi on dowód tego , że osoba która go podpisała złożyła zawarte w nim oświadczenie (art. 245 kc) . Przepis ten statuuje domniemania, że dokument prywatny jest prawdziwy oraz, że zawarte w tym dokumencie oświadczenie pochodzi od osoby, która podpisała dokument. Podlega ona też ocenie przez sąd orzekający w danym postępowaniu jako dowód w tym postępowaniu co znajduje odbicie w wyroku Sądu Najwyższego - Izba Cywilna z dnia 30 czerwca 2004 r.-sygn. akt IV CK 474/2003 (Biuletyn Sądu Najwyższego 2004/12 , OSNC 2005/6 poz. 113, Radca Prawny (...) str. 124) , zgodnie z którym dowód z dokumentu prywatnego jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według ogólnych zasad określonych w art. 233 § 1 kpc. Dokument prywatny jest zatem jednym z dowodów wymienionych w Kodeksie postępowania cywilnego i podlega ocenie tak, jak wszystkie inne dowody. Może stanowić podstawę ustaleń faktycznych i wyrokowania (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 25 września 1985 r. IV PR 200/85 OSNCP 1986/5 poz. 84 i z dnia 3 października 2000 r. I CKN 804/98 nie publ.) jednakże o materialnej mocy dowodowej dokumentu prywatnego, zależącej od jego treści, rozstrzyga sąd według

ogólnych zasad oceny dowodów . Oznacza to , że sąd może dokonywać ustaleń faktycznych i wyrokować także biorąc pod uwagę treść dokumentu prywatnego o ile uzna go za wiarygodny . Istotne jest także to , iż wprawdzie każda osoba , która ma w tym interes prawny może twierdzić i dowodzić , że treść złożonego w dokumencie prywatnym oświadczenia woli jest zgodna z rzeczywistością , jednakże w orzecznictwie Sądu Najwyższego podkreśla się , że dokumenty prywatne z reguły mają dużą wartość dowodową przeciwko osobie , od której pochodzą , natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową , jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony , która go sporządziła lub zleciła jego sporządzenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2002 r. , I CKN 1280/00 , LEX nr 78358) . W świetle art. 233 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Ramy swobodnej oceny dowodów wyznaczone są wymaganiami prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz regułami logicznego myślenia, według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny rozważa materiał dowodowy jako całość, dokonuje wyboru określonych środków dowodowych i wążąc ich moc oraz wiarygodność, odnosi je do pozostałego materiału dowodowego (por. wyrok SN z 10 czerwca 1999 r., II UKN 685/98, OSNP 2000/17/655). Formalna moc dowodowa dokumentu prywatnego nie rozciąga się na okoliczności towarzyszące złożeniu oświadczenia. Nie przesądza on zatem, czy oświadczenie jest ważne lub skuteczne prawnie. Bardzo istotne jest to, że z dokumentem prywatnym jak wskazano wyżej nie wiąże się domniemanie prawne, że jego treść przedstawia rzeczywisty stan rzeczy.

W niniejszym przypadku z wyżej wskazanych przyczyn Sąd Okręgowy mając na względzie pozostały materiał dowodowy uznał przedmiotowe dokumenty złożone do akt przez stronę powodową za dowody wiarygodne . Dowody w postaci dokumentów złożone do akt , w tym te wystawione przez stronę powodowa nie były w ogóle zresztą podważane przez stronę pozwaną , jak też strona pozwana nie kwestionowała ich prawdziwości , czy też wiarygodności , a w żadnym zakresie nie odmawiała im w niniejszej sprawie mocy dowodowej . Warto tu także wskazać , że pozwany podnosząc zarzuty zawarte w jego piśmie procesowym – sprzeciwie od nakazu zapłaty nie wykazał , aby podjął jakies działania podważające zasadność wystawienia tych dokumentów niezwłocznie po tym , gdy otrzymał przedmiotowe faktury , czy też samo wezwanie do zapłaty , w sytuacji gdy w niniejszym postępowaniu kwestionował prawidłowe wywiązanie się przez stronę powodową z jej obowiązków umownych .Stanowiska zajęte przez pozwanego w tym zakresie na powyższe wezwania zdaje się nadto świadczyć o tym , że pozwany roszczeń strony powodowej nie kwestionował i w żadnym zakresie na tym etapie nie podważał .

Stosownie natomiast do przepisu art. 488 § 1 kc świadczenia będące przedmiotem zobowiązań z umów wzajemnych (świadczenia wzajemne) powinny być spełnione jednocześnie, chyba że z umowy, z ustawy albo z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu wynika, iż jedna ze stron obowiązana jest do wcześniejszego świadczenia. Sama strona powodowa w fakturach przyjęła jeszcze bardziej korzystny dla pozwanego termin płatności - niż ten wynikający z ustawy i w tym zakresie termin ten – nie odbiega na niekorzyść strony pozwanej .

W tym miejscu należy również wskazać , że na stronach niniejszego postępowania będących profesjonalistami w obrocie gospodarczym - tak stronie powodowej jak i stronie pozwanej - ciążył obowiązek terminowego zgłoszenia wszelkich wniosków dowodowych stanowiący wyraz dbałości o swoje interesy . Należy tu także wskazać , że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc) , a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Samo twierdzenie strony postępowania nie jest natomiast dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla sprawy okoliczności (art. 227 kpc) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 2001 r. , I PKN 660/00 , Wokanda 2002/7-8/ 44). Sąd nie ma natomiast obowiązku działania w zastępstwie strony i dopuszczenia dowodu z urzędu nie wskazanego przez stronę , czy też przez jej pełnomocnika procesowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 grudnia 2000 r. , (...) 661/00 , LEX nr 52781 , postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2000 r. , II CKN 1322/00 , LEX nr 51967 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2000 r. , III CKN 567/98 , LEX nr 52772 , wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 1998 r. , II UKN 182 /98 , OSNP 1999/17/556 , wyrok z dnia 9 lipca 1998 r. , II CKN 657/97 , LEX nr 50630 , wyrok z dnia 25 czerwca 1998 r. , III CKN 384/98 , Biul.SN 1998/11/ 14 , wyrok z dnia 25 marca 1998 r. , CKN 656/97 , OSNC 1998/12/208). Regulacja ta dotyczy wszelkich okoliczności faktycznych, wyjąwszy te, które są powszechnie znane

(art. 228 §1 k.p.c.), znane sądowi z urzędu (art. 228 §2 k.p.c.), przyznane przez stronę przeciwną w sposób wyraźny (art. 229 k.p.c.) lub dorozumiany (art. 230 k.p.c.), a także tych, które można wyprowadzić w drodze wniosku z innych, udowodnionych już faktów (art. 231 k.p.c.).

Mając powyższe na względzie oraz przywołane powyżej przepisy Sąd Okręgowy zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej całe dochodzone tytułem należności głównej roszczenie.

Przedmiotem żądania pozwu było także roszczenie strony powodowej o zasądzenie odsetek od powyższej należności głównych. Stosownie do przepisu art. 359 § 1 kc odsetki od sumy pieniężnej należą się tylko wtedy, gdy to wynika z czynności prawnej albo z ustawy, z orzeczenia sądu lub decyzji innego właściwego organu. Jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe (art. 359 § 2 kc). Zgodnie natomiast z przepisem art. 481 § 1 kc jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a począwszy od stycznia 2016 r. odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 kc). Należy także wskazać, że dłużnik popada w opóźnienie, jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne nawet wtedy, gdy kwestionuje jego istnienie albo jego zasadność (por. też wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 21 listopada 1995 r., I ACr 592/95, OSA 1996/10/48).

Strona pozwana co należy tu jeszcze raz podkreślić nie kwestionowała w przypadku przedmiotowych faktur, że je otrzymała albo też, że termin płatności należności objętych fakturami przypadła na inny dzień, niż ten który wskazał powód. Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda należne odsetki od należności głównej.

W powyższym zakresie Sąd Okręgowy jednakże z urzędu uwzględnił, że terminy wymagalności odsetek od poszczególnych należności składających się na należność główną wskazany przez stronę powodową w pozwie, a następnie w piśmie procesowym złożonym przez nią w toku postępowania pozostawał w sprzeczności z zapisami zawartymi w fakturach dołączonych do pozwu oraz warunkami wskazanymi w dołączonych do akt postępowania zamówieniach złożonych przez stronę pozwaną stronie powodowej.

W ocenie Sądu Okręgowego brak było podstaw do zasądzenia odsetek od należności z faktury (...) pochodzącej z dnia 8 grudnia 2014 r. tj. od kwoty 94 341 zł. od dnia 8 stycznia 2015 r. tj. za okres przed wystawieniem faktury i przed powstaniem wymagalności należności wynikającej z tej faktury. Samo zlecenie, które stanowiło podstawę do wystawienia tej faktury dotyczyło nadto okresu od 1 do 3 grudnia 2014 r., a pochodzi nadto ono z dnia 28 listopada 2014 r. Zapłata według zlecenia miała zaś nastąpić w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT na podstawie załączonych do faktury obustronnie potwierdzonych raportów czasy pracy maszyny. To samo dotyczy kolejnej faktury objętej pozwem, co do której strona powodowa termin wymagalności odsetek początkowo w pozwie oznaczyła na dzień 23 stycznia 2015 r. Zlecenie odnoszące się do tej faktury zostało bowiem dokonane przez pozwanego w dniu 8 grudnia 2014 r., a dotyczyło ono wynajmu podbijarki rozjazdów, której transport miał mieć miejsce w dniu 9 grudnia 2014 r. zaś praca w nocy 9/10 grudnia 2014 r. Zapłata w tym przypadku według zlecenia miała także nastąpić w terminie 30 dni od daty wystawienia faktury VAT na podstawie załączonych do faktury obustronnie potwierdzonych raportów czasy pracy maszyny. Brak jest zatem podstaw, aby odsetki od tych należności zostały zasądzone od strony pozwanej już od dnia 8 stycznia 2015 r., tym bardziej, że same faktury VAT zostały wystawione z terminem płatności określonym odpowiednio na dzień 7 stycznia 2015 r. (k. 21) oraz 22 stycznia 2015 r. (k. 20).

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w przypadku roszczeń strony powodowej o zasądzenie odsetek od należności dochodzonych przedmiotowym pozwem zasądził je odpowiednio od dnia 8 stycznia 2015 r. i od dnia 23 stycznia 2015 r. Mając to na względzie Sąd Okręgowy oddalił roszczenia strony powodowej o zasądzenie odsetek od tych należności na okres wcześniejszy oznaczony w pozwie oraz w piśmie procesowym złożonym przez stronę powodową w toku postępowania.

Stosownie do przepisu art. 98 § 1 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się poniesione przez nią koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie. Suma kosztów przejazdów i równowartość utraconego zarobku nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata wykonującego zawód w siedzibie sądu procesowego (§ 2 art. 98 kpc) . Do niezbędnych zaś kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie, jednak nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony (§ 3 art. 98 kpc) . Stosownie natomiast do przepisu art. 99 kpc stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się natomiast koszty w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata .

Zgodnie zaś z przepisem art. 100 kpc w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Sąd może jednak włożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania albo gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny sądu. W przedmiotowym przypadku , jak wynika z powyższego powód uległ nieznacznie co do swoich roszczeń i to tylko i wyłącznie w zakresie części odsetek .

Pełnomocnikowi powoda Sąd Okręgowy przyznał koszty wynagrodzenia w wysokości stawki podstawowej , jako stawki minimalnej wysokości tego wynagrodzenia. Rozpoznając kwestię kosztów, Sąd Okręgowy przy określeniu ich wysokości miał na uwadze treść rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804) , które obowiązywało w dacie wytoczenia przedmiotowego powództwa - § 2 , § 15 , § 16 oraz § 19 . Na koszty zasądzenie na rzecz strony powodowej składa się także opłata od pozwu oraz opłata skarbową od udzielonego przez stronę powodową pełnomocnictwa .

Mając powyższe na względzie orzeczono jak w sentencji wyroku .